

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišcžeńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

14. njedžela po šwjatej Trojizy.

Aut. 17, 11—19.

Bohu budž džak! Nasch wopór budž džak, to je přeni spěw po wěrutowšnawacšich kherluschach w nowym pschidawku ł naschim lubym spěwacšim. Wjele stow, haj tykazow tutych pschidawkow je šo w šandžennyh tydženjach rosdawalo do domow naschich šerbskich wošadow a Bóh dał tež hižom ł lubosěžu a wutrobnej radošěžu šapocžalo trjebacž w domjaznych kaž w šjawnnych nutrosěžach. Bohu budž džak, to je přeni spěw tutych pschidawkow, ach, šo by šo poradžilo, ł tym wutrobny kšesěčžijanow ša to ł džakowanju pohnuwacž abo, dokelž džakowanje bóle a bóle wotemrěwa, jo ł nowemu žiwjenju šbudžicž! — Džakowny Samariski, tak mohło šo dženknišche pschirunanje wo džekacž wušadnych tež mjenowacž, šteji psched nami. Šedyn jenicžki džakowny porno džewjecžom njedžakownym! Njeje to pschirunanje, kotrež runje kaž tamne wo šmilnym Samariskim, jeliso wo naš placži, dyrbjalo naš hluboko šrudžicž? Na wopak dyrbjalo tola byčž, a to by hišcže šle došcž bylo, hdyž by na džewjecžoch džakownych jedyn njedžakowny pschischol. Čžim kšutnišcho ł nascheho tekšta kšincži:

A š k š e š c ž i j e n j o , b u d ž m y d ž a k o w n i !

1. Njedžak je njepšhistojny.
2. Njedžak je bješbóžny.
3. Njedžak je štraschny.

1. Njedžak je njepšhistojny. Wono nicžo njewadži, šo šo wo tym, šo je njedžak njepšhistojny, tež raš w Božim

domje a kšesěčžijanškim pobožnym łopjenku rěcži, runjež tekst na to njespomni. Ša to, hacž je ščto pschistojne abo njepšhistojne, ma nasch čžaš po prawym dobre čžucže. Šak lohko móžesh tu a tam někak šastorečžicž, haj, šo njemóžny šeznicž w towarškim žiwjenju! Ale ščto prašcha šo ša tym, hacž je ščto džakowny abo njedžakowny? Njedžak je šwěta mšda, to je kóždy šwucženy, duž šo tak jara njedžiwa. Porědko šlyšich žadyn džak, přjedy šo džěcži ł najmjeńšcha hišcže wucžachu, šo bychu šo ša kóždy doštaty dar podžakowale, dženkša, njeje-li dar wulki došcž, na džakowanje šabydu, dokelž šaršchi tež hinał njecžinja. Přjedy prošerjo tež ša šnadny dar „šaplacž Bóh!“ pražachu, dženkša dyrbiš šo na kěžbu bracž, šo čži jón psched nošy njecžišnu. Šak kóždy widži, je to njepšhistojne. Šrunje tak je, hdyž šu džěcži njedžakowne napschecžiwu šaršchimaj, wucžomžy napschecžiwu wucžerjam, atd. Šacž šo ł dobrej wolu abo še šabyčžom štanje, je škóncžnje wšcho jene, woboje je hańba. Woboje šwědeži wo tym, šo we wutrobje žaneho šacžucža wjazny njeje. Duž džiwamy šo štajnje, šo lubosčž ł bližšchemu, jena ł najwjetšich kašnjow, jedyn ł najrjeńšich počžinkow, bóle a bóle wotebjera, runjež šo tak wjele wo nej rěcži a přjeduje. Njeleži pak ł wjetšcha na tym, šo je njedžak tak wulki? Ščtóz je hdy njedžak žnjał ša šwoje dobre wotpohladanja, haj, komuž je šo dobrota ł njedžakom placžila, šo bližšchi raš wěšcže na kěžbu bjerje. Njedžak je njepšhistojny.

2. Ale nam kšesěčžijanam je wón hóršchi hacž to, nam je wón bješbóžny. Haj, ł Bohu wo pomož wołacž

frosymja wschitzy derje. Kaž i jenym hłobom w našchim tekščezje wschitzy džeščaczo wołaja: Jesu, luby miščtrje, šmil šo nad nami! Žich khoroscž je weso žalostna, jich nusa wulka, tak wulka, so tež Samariskeho, wo kotrehož, bychu-li strowi byli, žyle wescze njebychu rodžili, pschi šebi čzerpja. Nještanje šo tež pola naš husto, so nješčezelšzy bratsja, w šwadže a roštorje ležazy šušodža psches nusu šašo hromadu pschiindu? A runje tak husto šo štanje, so šo čłowjek w nusu na Boha dopomni. W dobrych dnjach jeho njetrijeba, tehdy šo šam tak šylny čzuje, so by šlabošč byla, by-li Bohu jako dariczelej wscheho dobrego a došonjaneho dara čzešč dał. Njech tež w katechizmje šteji: ša to wschitko šo jemu džałowacz winojty šym, šabydže šo tola. Njech tež pschi wošebitych škladnoščezach, kaž n. psch. na žnijowym šwjedženju, šlinczi: Njech Bohu džałuje šo wutroba wschěch ludži, dołho žyle wescze tajka džałownošč njetraje. A kaš halle po wušlyšchanej modlitwje, kaš halle po pschětratej nusu? Wjele bóle šo Bohu ša šlo bjerje, hdyž modlitwu njeušlyšchi abo po šwojej džiwnoj ale šbóžnej radže hinaš wušlyšchi, hacž šebi čłowjek myšli, hacž šo šo jemu po pschětratej nusu džałuje, njech je se šłowom abo wošebje se škutkom. Wołaj šo ke mni w čašu nusu, dha čzu ja čze wumóz, tak pschitaje a šlubi nam luby Bóh šnjes, ale nježada wón tež: ty dnyrbiš nje šhwalicž? Šrěch je, bjesbóžnošč je, džała šo šminycž. Njeje šo hewaš žadny namakaš, kiž by šo wrócził a Bohu čzešč dał hacž jeno tutón žušobnik? Kaš krašnje tu Jesuš tež wotpohlad a šamer khoroscze a nusu wukladuje! Khoroscž njeje š šmjerčzi, ale š čzeščzi Božej! Šchtož paš špewa: Šchtož čžini Bóh, wscho dobre je, a njeje džałowny, je šelhašnik, a to je hrěch. Šaj, nježat je pohanow šnamjo, kaž šwj. Pawoł praji: Woni nješku jeho čzeščžili jako Boha, ani šo jemu džałowali (Rom. 1, 21). Nješšmy dha paš my wjazy dnyžli woni? Nježat je bjesbóžny.

3. A pschezo hiščezje hórje: Nježat je štraschny. Wuštrawjeni buch wšchitzy, tež čži nježatowni. Bóh njeje jim žyle wescze ša jich nježatownošč žalostnu khoroscž wrócził. Ale temu jenemu džałownemu Jesuš praji: Štaš a dži, twoja wěra je čze wuštrawila. Wě pola tuteho šnana wotkhorjenje došpolnišche hacž pola tamnych? Ně. Jesuš tu druhu pomoz mēni, wjazy hódnu hacž šwontnu, wór mēni pomoz ša dušchu, pomoz, kotraž jemu došpolne šbožo ša čžaš a wěžnošč lubi. Móžno, šo je jemu Jesuš šwoje krašne šłowo wošpjetował: Šchto pomha čłowjekej, hdy by runje žyly šwět dobył a wschaš na šwojej dušchi šchłodował? Tak paš šo nježatownym džewječom šta. Šwontnu pomoz doštawšchi dušche pschězela a pomozniša šhubichu na wěžnje. Abó mēnišch, šo šu woni hdy wjazy šo wješeli a dowěri š Jesušej pschibližowacz mohli, winu šrudneje nježatownoščezje we šwědomnju? Mēnišch, šo šu hdy wjazy šdychowacz mohli we wěštej nadžiji, šo budža wušlyšcheni: Jesu, luby miščtrje, šmil šo nad nami? A kaš husto tola wschitko wot Božej hnady wotwišuje, a čłowjek šam šebi se šwojej nježatownoščezju pschistup š njej šamšnje? Wopomnimy š temu tež to, šo čže Bóh naš š šbóžnym wopokašmom hnady polěpschicž, bliže š šebi ščahnyčž. wopomnimy, šo to jeho wotpohlad njeje, šo po nusu šašo wješeli škašamy a husto šnana tež šhrobli dale — hrěšchimy, dha šrosymimy: Nježat je štraschny, psche wschu mēru štraschny. Njewěšch, kaš Jesuš tamnemu praji, kiž běšche wóškom a tšžyczi lēt khorý byl: Nješhrěšch dale wjazy, šo by šo tebi ničzo

hóřšche nještało? Šórje paš hacž čžela štrawoščž šhubicž je Boha šhubicž šnana na wěžnje! Nježat je tehodla tak štraschny, džałownošč paš tak šbóžna po 50. psalmje (šcht. 23): Šchtož džal wopruje, tón čzeščzi mje, a to je tón pučž, šo ja jemu Bože šbože pokažu.

Duž: šchězčžijenjo, budžmy džałowni! Šladajmy na džałownoščž Samariskeho a dajmy šebi tež tu prajene byčž: Dži a čžiu teje runoščezje!

Šamješ.

M. w B.

Džałujmy šo Bohu!

Čzešč Bohu! Wón budž šhwaleny
Ša wschitku wótžnu miłoščž,
Kiž došta šo nam we nusu
Ššhes jeho došrocžiwoščž:
My šhori běčmy na dušchi,
Wón paš nam brachi šahoji;
Duž džałujmy šo Bohu!

Čzešč Bohu! Wón budž šhwaleny,
Naš jeho luboščž štwori;
We njej my w šwěče živi šmy,
Ša ša naš wschěch šo hori:
Šchtož trejbamy, nam wobradža,
A jandželjo naš šchlitujaj;
Duž džałujmy šo Bohu!

Čzešč Bohu! Wón budž šhwaleny,
Kiž Ššyna š šmjerčzi poda;
Ššhes jeho krej my šbóžni šmy,
Ša nam wschě hrěchi woda:
Šo dušchu š Bohom wujedna,
Šo hela šo ju njeđotka;
Duž džałujmy šo Bohu!

Čzešč Bohu! Wón budž šhwaleny,
Šam jeho Duch da wěru,
Šo we njej Bože džěčzi šmy,
Kiž w dobrým roštu šwěru:
Wón je šłowom naš wušwječža
A pschezo twjerdscho šakoža;
Duž džałujmy šo Bohu!

Čzešč Bohu! Wón budž šhwaleny,
Škutk, we naš šapoczaty,
Tež budže junu škonjany
A šbóžny raj nam daty:
Šam potom šrona šabššchčzi
Šym, kiž šu tudy wěřili;
Duž džałujmy šo Bohu!

Čzešč Bohu! Wón budž šhwaleny
Wot wschěch, kiž šhryšta šnaja;
Njech š nimi w prawej wěřje šmy,
Šo wschitzy šbóžnoščž maja;
Šaj wscho, šchtož dycha na šemi
A Boži mēr ma we dušchi,
Njech džałuje šo Bohu!

K. A. Fiedler.

Hody pola wuřadnych.

Hdžež so w žanym křesćijanskim domje hody se swojeje wješelej powjesczu: „Měr na semi!“ Kwjećza, tam so tež wschitzy sawjebelja, njech so bohaczi abo khudzi, a pruha tuteho wjebela tež do najsrudnišćeje a wot čježlich bolosćow domaphtaneje wutrobny sańdže. Haj, najkhudšim a najhubjeńšim so Boža miłosć hody najrjeńšcho sjewi. Tón, kiž je se swojimaj woczomaj widzał, tak so pohanske džěczi a dorosćeni pohanjó nad kwěczazym shtomom sraduja a tak woni s wjebelom s rukomaj kleskaju, tón tole ženje wjazny sabycz njemóže. Hacz nanajlubojnišcho so tole tež pola wuřadnych, tutych najhubjeńšich mjes hubjenymi pokasuje.

Sedyn, kiž je w domje sa wuřadnych w Serusalemje tutych hody kwjećicz widzał, nam to takle wopisuje: Tam wuřadni pschi scženach ředžachu. Běchu wschitzy w hromadže shtyrnaczo; wschitzy khudzi, wobžaromanja hódni ludžo; někosi mjes nimi běchu býlni, wulzy mužojo, wo kotrychž řebi skoro myřlił njeby, so móža tajzy na tutu žalobnu khorosć skhoricž; ale jich ruzny stej wot khorosće nažranej, woblicžo koporcžerwjene a jich hlób žyly dymbaw. Sedyn s nich běšče wschón do pľasćeža sesawalany; wuřad běšče jeho tak wohidžil, so ničto na njeho hladacž njemóžesče. Čzišče a na dary, kiž mějachu so kóždemu wudžělicž, tam wschitzy čakajo ředžachu, a psched nimi so jehlinowy shtom kwěczesče. Wobrađenje so se shromadnym spěwom sapocža, na to wuřadni w arabiskej rěczi podawł křhřtufoweho naroda powjedachu a něšcho křerluschowych shtuczkow spěwachu, wscho bjes satorkowanja. Pschi pschekřhřchowanjú wschitzy jara derje wotmolwjachu. Sedyn mjes nimi spěwasče křerlusč: „Budž, řesom křhřšče, khwaleny“. Pschi tajkim wobradženju hlubočo pólnajesč, takte sbože je, so mamy Sbožnika.

Wo druhim wobradženju sa wuřadnych w Indiskej, kotrež je tam duchowny řychtar řam wohľadał, wón takle pišče: Wobadni běchu žyrkwičku sa tuto wobradženje sa wuřadnych hacž na najrjeńšcho je selentymy haložkami a piřanymy papjertami wudebili. Prjedy hacž bě so k Božej řlužbje wuřawońto, běchu te sta wuřadnych hižom dawno w žyrkwi shromadženi. W přenich ławkach čzi ředžachu, kiž mějachu so wuřchěciz, wschitzy běku drařtu woblečeni. Sa tuto wobradženje čař žiwjenja njefabudu. Dofelž so wuřad na řř najprjedy lehnje, jich spěwanje jara dymbawje kľincžesče. Žane byrgle jich njepřchewodžachu, tola pař s wjebelom spěwachu: „D najřwjećizich, o najřbóžniřich, hnadu dawarřki Boži dnjo.“ Tu tež do tutych njefožownych wutrobom řwěćka pruha njebjeskeho sboža padny. To běšče hnuzaje pohladnjenje, hdž nětko čzi mjes nimi, kiž mějachu so wuřchěciz, so k dupje bližachu, čzi jeni tupotajo, čzi druřy po shtyrjoch łazo, dofelž bě wuřad stawny nažrał, a wschitzy řwoju hlówu nad dupu džeržachu, řchě-džiwzy a mužojo a žony w najľepřich lětach, haj, řamo něotre džěczi, kotrež mějachu maczerje na řwojimaj rukomaj. Njech so tutym khudym, kotrymž je wscha nadžija sa řeńške žiwjenje samřnjena, čzim rjeńšcho řařne wrota njebjeskeje nadžije wotewřja! Sedyn wot tutych hubjenych njeběšče to na wuczbe řapřchimnyč mohł, jař miřionar prajesče, so budža so tež wuřadni junu w pschekřařnjnym čžele řadowacž. Hdž pař běšče jemu miřionar nětko powjedał, so řo hrosna huřanza w nalěcžu do najrjeńšćeje mjetele pschewobroczi, a so řo něšcho podobne tež pschi horjestawanju čžela s čžlowřkim čželom stanje, a řo jeho nětko woprašča: „Wěřiš dha nětko, so móže Bóh tež tвое čželo pschekřařnicž?“ dha řo jeho psches wuřad wohidžene woblicžo rosjařni a wón wotmolwi: „Haj, ja to wěřju.“ Wo tajkim wobradženju řas tajki hubjeny wuřadny domoj piřasče: „Mny řmy řaž róže w řahrodzy; derje nam, so mamy wučerja a řwjaty ewangelij.“

Khorosće w řlubjenym kraju.

Mjes khorosćemi, kotrež je něhdy našch Sbožnik hořil, řo wořebje wuřad, duchokhorosć, řhromosć, hluchosć a řlepocć mjenuja. W našchim čařu řo w řalästinje khorosć na duchu jara porědko nadeńdže. Wuřadnych w Serusalemje a w druhich wjetřich městach, hdžež woni w hromadže na wořebitych hařach bydla, huřto widžišch. Woni řo s žyľeho řraja do někotrych wjetřich městow řczahnu, tak so je wschón druhi řraj bjes wuřadnych. Tež hluchich w řlubjenym kraju wjele njeje. Ale čzim wjazny řlepny. Njemóžne wschař je, wěscze prajicž, řelko řlepny w řlubjenym kraju bydli, dofelž řo tam lud ženje njeliczi. Tola pař kóždemu, kiž psches řraj, psches jeho hory a doľny, města a wřny pucžuje, wulka řyła řlepny nadpadnje, kotrychž wschudžom nadeńdže. Esu tam wřny a města, w kotrychž je s najmjeńřcha kóždy 6. čžlowjeř nimale abo žyly řlepy.

Hdž řebi wořlepjenych woczü wobhľadařch, řytnjesch, so řo čzi řami njeřbu řlepi narodžili, ale so stej jim poľdžišcho woczü řkhorikoř; pschetož wonej stej pař kľufeř, pař w hromadu řčehnjenej abo wuběžanej. A khorosće woczow řo tež w řlubjenym kraju huřčizišcho nadeńdu, hdžli w žanym druhim. To najľepje pólnajesč, hdž řo řas rano psched jendželski řugustaspital w Serusalemje, hdžež woczowy ľekar bydli, řtupišch a pschihľadujesč, řelko ludži tam pomoz řa woczü řyta. Řekar rano wuřtupi a praji, so njemóže řa džei wjazny hacž 100 na woczü khorych psched řo puschčizč. Teho-dla řo čzi přeni řto řhori, kiž řu najprjedy pschisřli, pschiwosmu, a čzi druřy řo řa tón džei wotpokasuja. Duž řu tam hižom huřto rano w 3 hodž, na woczü řhori ludžo, kiž psched durjemi čakaju, so njebychu wotpokasani byli. A něčtožkuli ma řři dny řa řobu čžakacž, přjedy hacž řjad tež na njeho pschidžje.

Alle čžehodla je runje w řlubjenym kraju řelko na woczü khorych? To na tamniřich wostejnosćach ľeži. Doľhe, bjesdesčžne ľečžo njeměrnje wjele proča nacžini, a křetro řyľny wětr, kiž řo kóžde popoľdnjo řběha, ludžom řamusřkaty proch do woczow nawěje, so řo huřto řahoriteř. A temu je w kraju woda jara řadna, duž ludžo na čžistosć jara řwucženi njeřbu a tež tuta njecžistosć huřto woczikhorosć řawinuje. W měscze a wokoľo města řydda pař je hiřčče druhi njepřchěčel řa woczü. Esu to tam rosčžaze řakty, kiž řu poľne maľych wótrych řochtow. Te wjecžorny mórřki wětr s rostlinow řwottorřa a je ludžom do woczow řwěje, so woczü řkhorja.

Do ľekarřkeje pomozny tam ludžo s wjetřcha maľo džerža. Wo jětrowsččžepjenju na psch, ničžo wjedžicž njechadža a pschi wschelařich řnutsčownych khorosćach řebi huřto, měřto so bychu řo wucženemu ľekarřej doměřili, se řahřym řeleřom hluboče rany do řawow wupala, měńjo, so s tym khorosć wučerja. Runje tak čžinja pschi woczowych khorosćach. Řalbu, pólber a wschelake druhe na woczü mařaju, hacž řu řebi wscho řařhli. Pschi tym mařu tu pschiwěru, so řo, řkhorili čžěřchne džěcžo na řahorjenje woczow, jeho woczü mřč njekmětej, dofelž by to řchłodne bylo. Řař huřto potom khorosć dale řroczi! a hdž řo woczü wbořeho džěscža řkóncžnje wotewřiteř, je wboře řadko do čžista wořlepiko.

Šchto řo nětko tam řa wbořich njewidžazny řtara? Něhdy je w tutym kraju wulki pschěčel a wučer njewidžazny řhodžil — křhřřtuř řesuf. Šřly njewidžazny řu řo tehdy na horach wokoľo njeho hromadžile a wón je jim wschěm řorlo řwěćka řwotamřaľ. Šřwjaty Mateř wo tym (15, 30) piřče: „A wjele ľuda pschidžje k njemu; čzi mějachu řobu řhromych, řlepnych, němych, bėdnych a wjele druhich a řladžechu jich k řesufowymaj nohomaj, a wón jich řahoji.“ A w pschirunanju wulkeje wjeczerje řčele křhřřtuř wotrocžow won na drohi a k pľotam a njefapomni jim porucžicž, so mařa tež řlepny na wulku wjeczer pschiwjesč. — Šchto pař řo nětko řa njewidžazny w řalästinje řtara? Wřschnosć řa nič

nicžo njecžini, teho runja niz gmejna, do kotrejež žadyn njewidžazy bluscha; dželacž tež njemóža, dokelž jich nihto žane dželo, kiž bychu bjes widženja činili, njewucži. Pšchuwusni su šami khudži, so jich žiwicž njemóža. Duž su na prošenje poľasani. To je nětko hišcže to dobre, so wschitke kšchescžijanske wěrywusnacža a židowšta wěra wschēm šmilnosčž pšchecžiwu šlepym wošebje na starosčž křadu. Pšchetož tajke hubjene žiwjenje tola je, prošecž dhrbjecž a žaneje domisny, žaneho pšchecžela, žaneho powoľanja a žaneho wjekšela njemēcž a pšchi tym wschēm cžlowjekam na pucžu bycž — a to tať dolho, hacž šmjercž wboheho šlepeho njewumóže. Senicžku wopravdžitu pomoz mže jim wustaw sa šlepym pšchinjecž, kajkiž je hižom w Syriskej šyrotowni w Jerusalemje šaloženy.

Rhude holzy.

To šo přecž njehodži, so šo w nowšchim cžazu wjele kšchescžijanskeje lubosče wopoľasuje. W městach su wschudžom wustawy, kiž su sa wbohich šhorých a sa šhorých khudých twariene; ale tež hewať pyta kšchescžijanska lubosčž wschudže wschěch potrjebnosče špokojecž. Tať je n. pšch. w Draždžanach tež žonjaze towarštwu, kiž šo wo žónšku młodžinu stara. Mjes tutym towarštwom su tež nělotre knjenje na to postajene, so bychu, hdyž w Draždžanškich Mowinach w žanym nawěšchtu khuda holza abo žona wo nětajku pjenježnu podpjeru prošy, na tute khude pišale, t nim šchle a jim pomhale. Pošlednje lěta bu tať mnohim holzom pomhane. Šchto dha běchu to do khudých? Šena šabrikaťka mějesche maľo šašľužby, dokelž maľo šlyšchescže; duž njemóžescže wucžinjeny pjenješ sa šwoje hubjene bydlo šaplacžicž. Šej bu t maľej šummu wupomhane. Druha holcžka, kiž se šchwadlcžistwom šebje a šwoju staru macž žiwjesche, bč šchorika. Wobč khudej žónšy dostaschtej něšchto pjenješ a wysche teho bu t nimaj diaconiššina pšžłana, so by jeju hladaľa. A na podobne wašchne bu druhim wokhudženyim pomhane. Teho runja šo stawny tuteho žónškeho towarštwu, t wjetšcha wošebne knjenje, tež sa te žónške staraju, kiž su šebi žiwjenje wsacž chžyľe a kiž buchu hišcže w prawym cžazu t wody wucžehnjene. Wo jenej tajkej je towarštwu džiwne nashonjenje cžiniľo. Hižom bóle wobštarne dušhna holza, kiž běšche w přjedawšchich lětach we wschelafich wošebnych domach sa kucharťku šlužika, běšche šebi wotmyšľika, šo se šwojej šotru šamostatnu ščžinicž. Šo by to mohľa, běšche wschē šwoje nalutowane pjenješy na to wažila, so bč šebi wjele domjazeje nadoby kupila a t nej wjazy wotnajatnych štwow wuhotowaľa, kiž chžyšche nětko wotnajecž, so by šo na tajke wašchne žiwila. Aľe wotnajec běšche ju, taž šo jej šdasche, šjebať a duž bč t nim škoržicž šapocžala, šchtož jejne pošlednje nalutowane pjenješy pšžrje. Wšyšche teho šchori jejna šotra a wumrje. Najenžy šo tež njenamaľachu, štwy bčchu prošdne, najenški pjenješ mějesche šo wotwjesčž a duž bč bčry nusa w domje. Ta wokhudžena žónšta wša šebi to wscho tať t wutrobje, so šo jej štyšlacž pocža a wona wschu nadžiju šhubiwšchi wobšamkny, šebi šama žiwjenje wsacž a do Šobja škocžicž. Wona wschať běšche Boha wo rosšwěťlenje prošyla; ale jej šo njebč žane dostaľo, tež bčchu wschelazy pražili, so žadyn Wóh njeje. Duž njewjedžišche, na cžim je a chžyšche tehodla do wody. Přjedy pať džěšche hišcže junu do ľeša, so by tam žyle šama na kolenomaj kľecžo Boha tať prawje prošyla, so by jej na nětajke wašchne wosjewiľ, hacž je živy a hacž chže jej pomhacž. A hdyž běšche tať šama w ľešu, dha je šo pšched jejnymaj wocžomaj ľeš na jene dobo wotewriľ a wona je pšched šobu wulzy křašne šjewjenje Božeho wotšasanja měľa — křašne, škote šudobje, kajkež hišcže ženje nišdže wohladaľa njeběšche, na blišže ľežo, a pšchi blišže Šbóžnika štejo, wobdateho

wot šameho šwěťla; jeho prawiza ľešescže na hłowje šněhšběľeho jehnjecža, na kotrež jeho wocžto mile hladašche. To běšche šo jej šdalo. Š pšchekřašnyim woblicžom a pošnje wo tym pšchewědcžena powjedasche wona to potom a běšche sa to měľa, so je wona šama to jehnyo, kotrež chže Šbóžnik šněhšběľe ščžinicž a žohnowacž. Š džaknej wutrobu běšche šo t ľeša domoj wrócžika. Wšry bč šo tež sa nju pomoz namakaľa. „To šebi ja wot niľoho njedam wsacž,“ tať wona nětko prajescže, „so šym ja tuto šjewjenje wopravdže měľa, a nětko ja ženje wjazy nad Božej lubosčžu dwělowacž njekšmēm.“ Šdyž bčchu po něčim šašo starosčže pšchisčle a wona bč pocžala šašo maľowěrna bycž, šesda šo jej w nozy šašo, so šjewjenje widžescže, a wona šašľyšcha to šłowo: „Njedwěľuj, njedwěľuj, njedwěľuj!“ To je jej šašo dowěťjenje na Boha daľo, a nasajtra je do Draždžanškich Mowinow proštwu wo pjenježnu podpjeru šajila a t měrom na pomoz cžakala. Ta je jej nětko pšches horjekach špomnjene žónške towarštwu pšchisčla a wona je tutu pomoz t džaknyim šlyšami sa wušlyšchjenje šwojich modlitwom špšňala. Kajke je nětko tuto šjewjenje byľo, šo wschať dale rosšajšnicž njehodži. To drje pať je wěšte, so je šo jej w jejnej rosšhorjenosčži něšchto šdalo a so je jej Wóh t tym bliško šupiľ, so by ju pšched hřechom šwarnowaľ, a to žónške towarštwu je potom Wóh sa šredť měľ, t cžimž je wboheje žónškeje nutrne modlitwy wušlyšchaľ.

Š teho wscheho pať widžimy, so Wóh, hdyž ľudžo bližichim wpmhacž chžedža, tajke prošowanje njepožohnowane njewostaja.

Kšchescžijanske wjeczenie.

Pěťr Čapari běšche wuhěrški knježť, kiž 1630 — 1686 njepšchewajžy pšchecžiwu Turkam wojowašche. Šeho najhóršchi njepšchecžel bč Šamsabey. Šas bu wón popadnjeny a padny do ruki tuteho šwojeho njepšchecžela. Šón pšchifasa, popadnjeneho kšchescžijana pomaľu do šmjercže cžwilowacž. To šo šta. Woni dachu jemu hłódnemu a lacžnemu bycž, šchčžipachu a křjudo:wachu jeho, so bč šmjercži bliško.

Duž šajachu kšchescžijenjo ras wyškeho Turku a t tym bu Čapari šaměnjeny. Tať pšchindže wón živy t jaštwu a šo pomaľu wustrowjesche. Šedma bč křuty doščž, hnydom šašo pšchecžiwu Turkam cžehnjescže. A tať šo šta, so jeho pšchecžiwniľ, Šamsabey, ras kšchescžijanam do ruki padny. Čapari t njemu do jaštwu džěšche a t njemu rjetny: „Ša du šo wjecžicž, šnajescž mje?“ Šamsabey wotmolwi: „Šaj, wjecž šo, ja cže hišcže w šmjertnej bolosčži šakliwam.“ Čapari rjetny: „Duž šlyšch wjeczenie kšchescžijana: ja dam cži žiwjenje a šwobodu.“ Šamsabey wobľedny a wuwola: „Pšchepošdže, ja šym jěd piľ, wodať mi mój hřech.“ Ščšario šo prošowachu, jemu žiwjenje šdžeržecž, tola podarmo; wón wumrje a Čapari bč jeho přeni pšchewodžecž.

Dušhne wotmolwjenje.

Wucžecž džěcžom wobšamknjenje šajnyow wukładowasche a šarať pšchipošľuchasche. Šapošledku šo šarať džěcži prašchescže: „Kajke je to t Božim hněwom a jeho hnadu?“ Wón mēnjescže, so džěcži wěšcže wotmolwja: Boža hnada je wjetšcha dnyli jeho hněw. Wěšto teho pať jedny hólčžť rjetny: „Boža hnada je 250 křócž wjetšcha hacž jeho hněw.“ Šarať šo nad tajkim ľicženjom džiwasche a šo wobhonjowasche, tať to šón hólčžez mēni. Šólž na to praji: „Wóh šchtrašuje hacž do šchtwórtého štawa a cžini dobrotu hacž do šawšynt štwow. Šawšynt abo tyšaz pať je šchtyri křócž tať wjele jaľo 250; po tajkim je Boži hněw 1 a jeho hnada 250. Šarať šo džiwasche a džěšche: Prawje mašch, mój šnyľo! Šchtož je Wóh mudrym potajik, to wón džěcžom šjewi.